

LÁM ETELKA

Télutói hangulat

Az ezüstösen csillogó hold most
behunyja félig mosolygós szemeit.
Lopva, titokban figyel
amint a tavasz visszasomfordál a télutóba.
A hólepte fenyőfák ágai vidáman
lengedeznek, a télutói, friss szélben
tárva szét havas lombjaikat.
Bolondos szellők kergetőzve,
vidáman elfújják a téli hópelyheket.
Eközben lassan besurran
a korai tavasz első fuvallata is.
Kibújnak az erdők mélyén
meglapulva rejtőzködő hóvirágok.
Félve kibontják fehér, harangszerű szirmaikat.
Szikrázó, hófehér szőnyeget varázsolnak
az erdőnek éledő, kopár fái között.
A tavasz tündére varázspálcájával életre kelti
a természetet, amelyet minden évben
ámulva és csodálkozva szemlélünk.
Mi újra és újra felfedezzük eme szépségét,
valamennyi újabb, újra éledő csodáját.
S amikor a kék égbolt sötét függőnye eltűnik,
előmerészkednek a felkelő nap sugarai is,
amelyek boldogan bearanyozzák a horizontot,
elénk tárulnak a tavasznak rügyező fái is,
valamint a sok bimbózó-rügyező bokor és virág,
s e lenyűgöző színek új, boldog évszakot sejtetnek.

Keresztfa

Az Isten csillagai fent az égen
úgy világítanak, mint az ezüstharmat gyöngyei,
de meleget nem adnak a fáradt léleknek.
Reszket, fázik a meztelen, árva keresztfa alatt.
Nem kap ölelést, nincs, aki könnyeivel öntözze,
csak a jeges, hideg szél tépi és szaggatja azt.
S akkor leszáll az égből a sok ezer
fehér, csillogó hópehely, amely
szelíd, selymes simogatásával lágyan
betakarja a hólepte keresztfát –
rajta hagyva fehér gyolcskabátját.

A lélekbe zárt fájdalom

Sűrű köd homályába rejtett titokzatos sziklák
a régmúlt sötét árnyai.
A kínzó gondolatok felélesztik a tűz lángjait,
amelyek magasra nyújtják testüket.
Éjfekete hajfonattá formálódva
felemelkednek a halványkék égbolt felé.
Hirtelen kipattan egy kis perzselő lángcsóva,
amely szétszórja aranyba fénylő sugarát.
Az izzó, ezüstös virágkehely ölében
megjelenik egy vakító, csillogó gyémánt,
amelyet ringat a simogató szél,
úgy mint anya, aki bölcsőben ringatja zokogó gyermekét.
Viharos esőcseppek hullanak le
a sötét, vadul gomolygó felhőkből.
A gyöngyöző kristályvíz síró könnycseppjei
meginatják a könnyörtelen, szilárd sziklát is,
de a lelki fájdalom szunnyadó vulkánja
sosem alszik ki... olyan, mint egy félig leszakított
vörös rózsza, mely lassan hervad el...

A tavaszi zápor

A tavaszi zápor esőcseppjei
megkopogtatják a piros tetős házak ablakait:
kipp-kopp, és egyre gyorsabban megered az eső.
Viharos szél tépázza meg a fák mohazöld lombjait.
A viharkabátba bújt szellő meglengeti
az esős gyöngyvirágokat,
majd halkán megkongatja hófehér harangjait.
Hirtelen eláll a zivatar, és a komor, fekete felhők között
szétszórja fényét az aranyszínben pompázó Nap:
mosolygós szemeivel árasztja sugarait a természetre.
Óvatosan előmerészkednek az erdei őzikék,
boldogan beszippantják a friss, eső utáni illatot;
éledő harangvirágok kibontják halványkék szirmaikat.
Az erdő mélyén dúsan zöldellő fák sűrűjében megszólal
halkán, majd egyre erősebben dalolni kezd a feketeerigő,
és vidám, pezsgő életre kel az egész erdő...

Ezüst mérleg

Ezüst mérleg van a szívünkben.
Bal oldalon a fenséges, vörös rózsák,
jobb oldalon a szerény, kék ibolyák
nyílnak, illatoznak, és a hófehér felhők
közül kirepülő, turbékoló galambok
befészkelnek a szívünkbe. S mikor a
sötétkék éjben rózsatövisek rohamoznak,
kínoznak minket, ábrándozó lelkeket,
aranyfuvallat ébreszti gyengéden a
szeretet eldugott szegletét.
Kék nefelejcsnek szőnyege a szív közepén.
Ezüst fénnel bevilágít a Hold, és hidat alkot
a gyémántkövekkel kirakott folyó két partján.

Földanyánk

bánatos szél félve simítja ki a ráncokat
ama több ezer éves romokon
az idő titkos rekeszei lassan kinyílnak
elénk tárulnak a kék bolygónknak
szemünk elől rejtett csodái
könnyeket szárít fel földanyánk
újfent a régmúlt mosolyával
szélesre tárja aranypalástját majd
betereli az úton eltévedt vándorait

Álomhercegnő

Álomhercegnőm, ha
üvegcipelődben tipegsz
az aranyszínű, homokos tengerparton,
akkor most ébredj fel!
Vesd le topánkádat,
és simítsd ki redőidet az
arcodon e hazug világban.
Ne ámítsd magad,
vedd fel a harcot!
Apró könnycseppjeidet
rejtsd el a világ elől,
sötétkék, bársony palástoddal takard be
hófehér, fodros szoknyádat,
mely elrejtí tested remegését.
Mint egy lángoló gyertya
kipattant szikrája,
izzó parázs árnyaként suhanj át
az ezüst hold hídján, és ezután
előbukkan a fényes, szikrázó nap,
lágyan, selymesen simogat sugaraival,
ami erőt ad, s majd
csillogó gyémánttá csiszol...

Hableány

Hattyúk – hófehér szárnyaikat lebegtetve –
ereszkednek a kristály tavak fölé, amely
apró kövei között engedi át a tiszta forrásvizet,
és átformálja, elvezeti a kis hableány
csillogó könnycseppjeit a nagy kék folyóba,
hogy találkozzon a hatalmas, hömpölygő óceánnal,
és megtalálja elveszettnek hit szerelmét.

Őszi esőcseppek

Őszi esőcseppek hullanak a színes falevelekre,
a szél borzolja az erdők aranyba mártott fakoronáit.
Egy kis, szőke hajú tündér hajol le a zöld fűbe,
és szedegeti fonott kosarába a mókusok eledelét,
körülötte kismadarak hada
csacsogva követi szelíd árnyékát.
Hirtelen jön a vihar, gomolygó, vad felhők csatája
csattog, villámlik és mennydörög az ég.
Ekkor jön egy fekete, gonosz árny a fák sűrűjéből,
lerántja a leányt az avar
zizegő, haldokló leveleire,
szagatja, tépi ruháját, és sebzi, ahol éri...
Piros vére folyik ártatlan testén,
rémülettől és fájdalomtól
ájultan hever, sötétkék szemei
mereven néznek a semmibe.
A feljövő, sápadt hold világít arcára,
majd elcsitul minden, a sötét démon
köddé válik. Az óriás fenyők árnyékában
az aranyhajú szépség teste
ernyedten hever a pirosuló falevelek között,
mint egy rongybaba,
de lelke erős, és a szíve, mint az acél,
az őszi szél megsimogatja bársonyos terhét...

Várakozás

Gyöngyfűzér ragyogott a lány kezében,
fonott haja ezüstösen fénylett, és leomlott a derekáig,
félelme elcsitult, ígéző szemei
– mint halványkék gyémántok –vonzották be a tájat,
amikor megpillantotta szerelmesét.
Futott, repült kedvese felé,
a szél lágyan simogatta sudár alakját,
szíve megtelt örömmel, elfeledett minden bánatot és szenvedést,
és a boldogság felrepítette a fehér fodros bárányszőnyeg közepé.

Őszi víztükör

Tündér léptekkel halad az ősz
lassan, csendesen, elmélázva
hullanak a narancsszínű falevelek
nevető tüskés gesztenyék
potyognak
a lombos fák tövébe az avarra
s téli álmait alussza erdő
álomszép képet varázsol elénk
a tavak ezüstös víztükör-fénye
ahogyan ott megmártózik az
aranyfényben úszó felhőkön
halványkék őszi ruhákban
bájos vízi sellők lebegnek
az erdei tónak sima tükrén

Magyar irodalom gyöngyszemei csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/104478816423860/>